

[Albrechtsen]

Den 22. november 1983 svarede udenrigsministeren på et spørgsmål af Steen Folke (VS). Spørgsmålet drejede sig om Tyrkiets besættelse af Nordcypern og det selvbestaltede tyrkisk-cypriotiske parlaments erklæring om oprettelsen af en selvstændig stat i den tyrkisk besatte del af øen. Ministeren svarede, at »regeringen har samtidig givet udtryk for sin ubetingede støtte til den cypriotiske republiks enhed, territoriale integritet og uafhængighed . . .«.

Spørgsmålet er nu, dels hvad den danske stat siden har gjort i denne sag, dels om den danske regering stadig står fast på den ovennævnte politik, som spørgeren fuldt ud støtter. Det kan nemlig befrygtes, at der fra de vestlige landes side vil blive forsøgt en løsning, der de facto accepterer en opdeling af øen i to stater, hvilket også i realiteten vil være en accept af Tyrkiets militære intervention gennem indirekte anerkendelse af resultaterne af denne magtudøvelse i strid med folkeretten.

Dette skal ses i sammenhæng med, at det tyrkiske diktatur, der jo er kendt for sine krænkelser af menneskerettigheder og politiske rettigheder, også fører en farlig ekspansionspolitik. Den militære besættelse af Nordcypern skal ses i sammenhæng med kravene på græske øer og på dele af det græske søterritorium på grund af olieforekomster og stadige krænkelser af det græske luftrum. Krigstruslen lurer latent i området.

I Europa er sådanne territorialkrænkelser efter anden verdenskrig jo heldigvis noget enestående, og det er af afgørende betydning, at diktaturets ekspansionspolitik bremses. Danmark må ubetinget stå fast på og arbejde for, at diktaturets besættelsestropper på Cypern trækkes tilbage, at den cypriotiske republiks enhed, territoriale integritet og uafhængighed ubetinget skal støttes, samt at diktaturets uhorte og folkeretsstridige trussels- og anneksionspolitik bringes til ophør.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

For så vidt angår Danmarks almindelige holdning til Tyrkiet kan jeg henvise til min besvarelse af en forespørgsel om Tyrkiet, som fandt sted her i folkettingen den 15. marts i år, og denne redegørelse dækker fortsat regeringens politik.

Specielt med hensyn til Cypernspørgsmålet, som hr. Albrechtsen rejser i begrundelsen for sit spørgsmål, er den danske regerings politik også uændret; det vil sige, at regeringen tager afstand fra den tyrkisk-cypriotiske uafhængighedserklæring – jfr. for øvrigt et svar, jeg gav på spørgsmål herom i folkettingen den 15. november sidste år – og at regeringen støtter den cypriotiske republiks enhed, territoriale integritet og uafhængighed. De ti har senest i et fælles indlæg den 25. september 1984 på FN's igangværende generalforsamling dybt beklaget, at den tyrkisk-cypriotiske såkaldte uafhængighedserklæring ikke er blevet trukket tilbage, og vi har understreget, at de ti tillægger FN's generalsekretærs mæglingsbestræbelser særlig vægt. De ti har også opfordret alle berørte parter til at samarbejde fuldt ud med FN's generalsekretær, for at hans bestræbelser for at finde frem til en retfærdig løsning på Cyperns problemer må lykkes.

Jeg kan oplyse, at FN's generalsekretær netop har afsluttet den anden runde i sine fortrolige samtaler i New York med repræsentanter for de to befolkningsgrupper på Cypern, og fra dansk side støtter vi generalsekretærens mæglingsbestræbelser fuldt ud.

Albrechtsen (VS):

I denne runde har vi modtaget en, så vidt jeg kan se det, meget saglig og god orientering fra udenrigsministerens side i modsætning til den polemiske og arrogante form, som udenrigsministeren undertiden anvender, og som han i særlig grad gjorde det under besvarelsen af det sidste spørgsmål, så jeg vil gerne specielt takke for besvarelsen af dette spørgsmål. Det er der god grund til, når det sker.

Men jeg vil gerne spørge ministeren, om svaret skal forstås på den måde – sådan forstod jeg det, men jeg vil gerne være sikker på, at det er rigtigt – at regeringen altså under ingen omstændigheder vil gå med i et eller andet arrangement, som vi i VS havde grund til at frygte der kunne blive tale om, et eller andet arrangement, hvori Tyrkiet skulle medvirke som den ene part, og hvori der skulle ligge en eller anden form for indirekte anerkendelse af de forhold, som blev skabt ved den tyrkiske invasion, eventuelt i form af en eller anden slags statsdannelse – reelt un-